తోకాడించని కుక్క

– పినిశెట్టి శ్రీరామమూర్తి

(యువ, 1974 సంచిక నుంచి)

ఈ మాట కొందరికి ఆశ్చర్యంగా తోచవచ్చు. మరికొందరికి హాస్యంగా స్ఫురించవచ్చు కాని, "నోరుండి మాట్లాడలేని వాళ్ళు, చెవులుండి వినలేని వాళ్ళు, కళ్ళుండి చూడలేని వాళ్ళు మన మనుషుల్లో వుండగా వెధవది మాటామంతీ లేని కుక్క తోకవుండి ఆడించలేక పోయిందంటే ఆశ్చర్యపోవడం ఎందుకూ."

సుబ్బారావుకు మొదటినుంచీ కుక్కలంటే పరమ అసహ్యం. అంతే కాదు ప్రబల విరోధం కూడా. తను బ్రహ్మచారిగా వుంటూ, కాలేజీలో చదివే రోజుల్లో ఒక నాడు తీయటి కలల కోసం ఎదురు చూస్తూ, అర్ధరాత్రి నిద్రకోసం తపస్సు చేసే సమయంలో నిద్రపట్టబోతూ వుండగా వీధి మొగలో ఒక కుక్క కొంప మునిగినట్టు మొరిగి మొరిగి ఎవరూ తనను ఖాతరు చేయడం లేదని బాధతో కుయ్యోమంటూ శోకాండాలు ప్రారంభించింది. దాని అరుపులకు సానుభూతి చూపిస్తున్నట్టుగా మరో నాలుగు కుక్కలు కంఠాలు కలిపినై. సుబ్బారావుకు ఈ హృదయ విదారక ధ్వనితో తీయటి కలలమాట అటుంచి నిద్ర కూడా పాడై కోపంతో లేచి, కర్ర తీసుకొని వీధిలోకి పరుగెత్తేడు. తీరా అతను వెళ్ళేసరికి ఒక్క కుక్క కూడా కనిపించ లేదు.

ఇది దినసరి కార్యక్రమైపోయి, ప్రాణం విసిగి, కుక్కలబాధ భరించలేక మరో వీధిలోకి మకాం మార్చాడు. కాలేజీకి కొంచెం దూరమని మొదట్లో బాధపడ్డా, ఆ గదిలో చేరిన్నాడు రాత్రి కుక్కల మొరుగుడు ఎక్కడా వినిపించకపోవడంతో "హమ్మయ్య" అంటూ పెద్దగండం గడిచినట్టు ఫీలయ్యాడు. ఆ రాత్రి తీయటి కలలు రాలేదు గాని చల్లటి గాలికి చక్కటి నిద్ర పట్టింది. ప్రొద్దుట వాతావరణం చూసి రాత్రి వర్షం

కురిసినట్టు తెలుసుకున్నాడు రెండు రోజులు ఇలా గడవడంతో కుక్కలను తమ వీధి దరిదాపులకు రానీయని ఆ ఇళ్ళ యజమానుల నందరినీ మనస్సులో అభినందించుకున్నాడు.

బి.కాం. పరీక్షలు దగ్గర పడ్డం వల్ల రాత్రుళ్ళు చదవడం మొదలు పెట్టాడు. చదువు అనడంతోనే నిద్ర ముంచుక రావడంతో ఇప్పుడు కుక్కలు మొరిగితే ఎంత బావుండుననిపించింది సుబ్బారావుకు.

ఏదో విధంగా పరీక్షలు పూర్తయ్యాయి. ఫరవాలేదు పాసవగలనని గుండె దిటవు పర్చుకున్న తర్వాత గుండెల మీద చేయి వేసుకొని గత వారం రోజుల నిద్రబాకీని ఈ ఒక్కరాత్రి హాయిగా తీర్చేయాలని నిర్ణయించుకొని కళ్ళు మూశాడు. ఇంకా సరిగ్గా నిద్ర పట్టలేదు. ఇంతలో ఒక వంద ఫిరంగులు పేలినట్టుగా, కొన్ని వందల పురుములు పురిమినట్టుగా, కొన్ని వేల జలపాతాల హోరులా రకరకాల ధ్వనులు వినవచ్చాయి. ఉలిక్కిపడి నిద్రలేచాడు సుబ్బారావు. కొత్తగా వచ్చాయో లేక తమ ధాటికి తప్పుకున్నాడని తనమీద కక్ష తీర్చుకోవడానికి వచ్చాయో తెలీదుగాని అరడజనుకు మించిన కుక్కలు భయంకరంగా మొరగడం ప్రారంభించాయి. అరగంట ఓపిక పట్టాడు. కాని వాటి అరుపులకు అంతం లేనట్లనిపించింది. ఆవేశంగా లేచి మంచం మీద కూర్చున్నాడు. ఏదో మంత్రం వేసినట్లు అరుపులు ఒకేసారి ఆగిపోయాయి. తనంటే భయం కాబోలు, తను లేచినట్లు ఎలా తెలిసిందో; అని తనలో నవ్వుకోని తిరిగి ఆ వీధిలోకి వెళ్ళిపోయి వుంటాయని నిర్ణయించుకొని ఈ సారి గట్టిగా నిద్రపోవాలని మెల్లగా కళ్ళు మూశాడు. అవి మళ్ళీ వచ్చి యుద్ధం ప్రకటిస్తాయని అతని మనస్సు శంకించక పోలేదు కాని పాపం మరోగంట వరకు వాటి అలికిడి లేదు.

ఈసారి వాటిసంఖ్య పదికి మించింది. ఇందాకటికి రెట్టింపు ధ్వనితో రకరకాలుగా మొరగటం ప్రారంభించాయి. ఆ అరుపులు సుబ్బారావుకు తనను ఛాలెంజి చేస్తూ మ్రోగిస్తున్న యుద్ధభేరీల్లా అనిపించాయి. లేచాడు నిద్రకళ్ళు ఒక్కసారి నలుపుకున్నాడు, ఆత్మ రక్షణార్థం మంచం క్రింద వుంచిన దుడ్డుకర్రను చేబూని, అలజడయితే శతృవులు పారిపోతారని నిశ్శబ్దంగా, అడుగులేసుకుంటూ వీధిన పడ్డాడు. నాలుగురోడ్ల కూడలిలో కుక్కలు సమావేశమై సమూహంగా సన్నాయి మ్రోగిస్తున్నాయి. అది వేసవి కాలం కావడం వల్ల కొందరు అరుగులమీద పడుకొని, ఆ అరుపులకూ తమకూ అసలు సంబంధం లేనట్టు గుర్రు పెట్టి మరీ నిద్రపోతున్నారు. కుంభకర్ణుడిని మరిపించే వాళ్ళ నిద్రలకు, వీధి వాళ్ళను దూషించకూడదనుకున్నా తెగ తిట్టిపారేసుకున్నాడు మనసులో. కుక్కల సైన్యానికి దగ్గర పడ్డాడు. గురి చూసి ఆ దుడ్డు కర్రను బలం కొద్దీ వాటి మీదకు విసిరాడు. అంతే ! ఆ కర్ర గురితప్పింది. అది పెంటపోసే డబ్బాకు తగిలి "ధనాల్" మని పెద్ద ధ్వని చేసింది. కుక్కలు పారిపోయినా మరో అపాయం ఎదురైంది. ఆ డబ్బాతాలూకు ఇంటి వాళ్ళు అరుగు మీద పడుకున్నారేమో ఆ ఇల్లాలు "అమ్మో దొంగ" అని పొలికేక వేసి మరోమంచం మీద మంచి నిద్దర్లో వున్న వాళ్ళాయన్ని వాటేసుకుంది లేచీ లేవడంతోనే అతనూ "దొంగ దొంగ!" అని అరవడం మొదలు పెట్టాడు.

సుబ్బారావుకు కాళ్ళు వణకటం ప్రారంభించాయి. వణికే కాళ్ళను చూసే సరికి తన ఆకారం గుర్తుకొచ్చింది. కట్ బనీను, ఎరుపు మీద నల్లపువ్వుల సింగపూర్ లుంగీ... ఆ స్థితిలో ఎవరు చూసినా ఆ చీకట్లో దొంగను గురించి శ్రమపడకుండానే తన్ను పట్టుకుని తంతారని అర్థం చేసుకున్నాడు. పులిని చూసిన లేడిలా పరుగు లంకించుకున్నాడు. సుబ్బారావు తిరోగమనాన్ని గమనించిన కుక్కలు ఇదే సమయమనుకుని మొరుగుతూ వెంటపడ్డాయి. ఇంతలో వీధిలోని వారంతా లేచి కర్రలూ, కఠారులతో బయలు దేరారు. కుక్కల ధాటిని తప్పుకొని, ఊడిపోయే లుంగీపట్టుకొని గదిలో పడి తలుపు వేసుకొని లుంగీ మార్చుకొని వణుకుతూ మంచం మీద కూర్చున్నాడు. కుక్కలు మాత్రం తన గుమ్మం ముందు నిలబడి మొరుగుతూనే వున్నాయి. అనుకున్నంతా అయింది. తలుపులు దబదబమన్నాయి. సుబ్బారావు గుండె కొంచెం సేపు ఆగి మళ్ళా పని చేయడం ప్రారంభించింది. ఇంటి యజమాని లేచాడు. తలుపు తీసి "ఏమిటయ్యా! ఏమైంది" అని వాళ్ళను అడిగాడు. ఒక దొంగ పారిపోయి వస్తూ ఈ గదిలో దూరాడండి" అన్నాడొకడు "అర్జునా, పార్థవా, ఫల్గుణా" పిడుగు పడబోతున్నట్లు భావించి సుబ్బారావు గబగబ

మంత్రాలు చదువుతున్నాడు. "సుబ్బారావు!" అన్న ఇంటి యజమాని గంభీరమైన పిలుపు సుబ్బారావు చెవిలో పిడుగులా పడింది. ఇక లాభం లేదనుకొని లేచి వణికేచేతుల్తో భయంగా తలుపు తీశాడు. ఎదురుగా ఒక ఏభైమంది వీరాధి వీరులు కర్రలతో నిలబడ్డారు. వాళ్ళకు తోడు సుబ్బారావు తలుపు తీయగానే మరో సారి "భోయ్" మన్నాయి. ఆ కుక్కల సపోర్టు ఆ వీధి వీరులకు అసహ్యమనిపించి, తమ ఆయుధాలు వాటిమీద ప్రయోగించడంతో కుయ్యోమంటూ తోక ముడుచుకొని పారిపోయాయి. "నీ గదిలోకి ఎవరన్నా వచ్చారా?" ఇంటి యజమాని ప్రశ్న. "అబ్బే! తలుపు గొళ్ళెం పెట్టి వుంటే ఎలా వస్తారండీ" అని ఎదురు ప్రశ్న వేసి తన సమయస్ఫూర్తికి తనే ఆశ్చర్యపోయాడు కాస్త తూలి తలుపు పట్టుకున్నాడు. "అది నిజమే వీళ్ళంతా దొంగ దొంగ అని ఇంటిమీద పడితే అనవసరంగా లేవగొట్టా. మంచి నిద్దట్లో వున్నట్టున్నావ్ వెళ్ళి పడుకో" అన్నాడు సానుభూతిగా లోనికెళ్ళిన సుబ్బారావు మంచం మీద పడుకొని "భగవంతుడా ! ఈ రోజు పెద్ద ఆపదనుంచి కాపాడావ్!" అనుకున్నాడు మనసులో.

ఆ సంఘటన జరిగినప్పటి నుంచి సుబ్బారావుకు కుక్కను చూస్తే కోపం, ఒళ్ళు కంపరం వగైరా వగైరా ఒకేసారి పుట్టుకొస్తాయి.

ఆ తర్వాత పరీక్ష పాస్ కావడమూ బేంక్ లో వుద్యోగం రావడమూ, తదనంతరం కాస్త కట్నం తీసుకొని చక్కని చుక్కలాంటి సీతను భార్యగా స్వీకరించడము, మొదలైనవి రెండు సంవత్సరాల్లోనే పూర్తయ్యాయి.

ఆ ఇల్లాలి అదృష్టమా అన్నట్టు పెళ్ళికాగానే అతన్ని పట్నంలో పోస్టు చేశారు. పల్లెటూరి పిల్లయినా సీత, ఛాందస్సురాలు మాత్రం కాదు. ఇట్టే పట్టణావాసంలో కలిసిపోయే చనువు చకచకలు ఆమెలో వున్నాయి. అందుకే ఆదిలో కట్నం కోసం చదువు తక్కువైనా పల్లెటూరి పిల్లను చేసుకున్నానే అని ఫీలయిన ఫీలింగ్ కొద్దిరోజులు ఆమెతో కాపురం చేయగానే మాయమైంది సుబ్బారావులో.

తీసుకున్నది తక్కువ అద్దెలో వున్న బంగళా పెంకుల కొంపైనా చుట్టూ చిన్న కాంపౌండు, దానికో కర్రల గేటు ఉండటంతో ఆఫీసరు వుండే ఇల్లులా వుందని కొంతలో కొంత సంతృప్తి పడ్డాడు.

ఆ ఇంటికి వచ్చిన వారం రోజులకే తన ఇంటి ముందు చెత్త కుండీలో ఎంగిలాకు విసురుతూ సీత ఒక కుక్కను చూసింది. ఊరకుక్క అయినా దానిలో ప్రత్యేకత వుందనిపించింది. ఆకు వేయగానే కృతజ్ఞతతో సీతనొకసారి చూసి గంభీరమైన నడకతో ఆకు దగ్గరకు వెళ్ళి ఏమీ లేని విస్తరిని నాకటం మొదలు పెట్టింది. సీత మనస్సు చివుక్కుమంది. వెంటనే లోనికి వెళ్ళి కూరకలిపిన అన్నం కాస్త తీసుకవచ్చి ఆ కుక్కకు వేసింది. ఈ సారి "ఎంత మంచిదానవమ్మా" అన్నట్టు సీతను చూసి ఆ కుక్క ఆమె ఆతిథ్యాన్ని గౌరవ పునస్సరంగా స్వీకరించింది.

సీతకు కూడా కుక్కలంటే పెద్ద అభిమానం లేదుగాని, ఆ కుక్కంటే ఎందుకో సానుభూతి ఏర్పడింది. ఇక ఆ రోజు నుంచి కర్రలగేటు దగ్గర జీతం లేని గూర్ఖాలా కాపలా కాయడం ప్రారంభించింది ఆ శునక రాజం సుబ్బారావు వెళ్ళేటప్పుడూ వచ్చేటప్పుడూ ఈ కుక్క తన గేటు దగ్గరే తిష్ట వేయడం చూసి కోపం ముంచుకొచ్చింది. అందులో తన విరోధి జాతికి చెందిందాయె "సీతా ఈ కుక్కేమిటిక్కడ?" ఉండబట్టలేక ఒక రోజున అడిగేశాడు. "ఇంట్లో కాదుగదండి.. వున్నది బైటేగా ! పైగా రాత్రిళ్ళు ఎవరినీ రానీయకుండా కాపలా కాస్తుందాయె" అంటూ తన పల్లెటూరి ధోరణిలోనే రాగంతీస్తూ సమాధానం చెప్పింది. "వెధవ కుక్కలంటే నా కసహ్యం" అన్నాడు. "ఈ కుక్క మంచిదేనండీ" అంది సీత. కోపంగా చూశాడు. సీత పకపకా నవ్వింది.

మరో రోజు సీత వంటగదిలో వుండగా "భోవ్" మంటూ కుక్కల అరుపులు వినిపించాయి. అనుకోకుండా అభిమాన మేర్పడిన ఆ కుక్కను వేరే కుక్కలు కరుస్తున్నాయేమోనని వంట గది విడిచి పరుగున బైటికొచ్చింది సీత. ఇంకేముంది ... పది కుక్కలు తన కుక్కను చక్రబంధం చేశాయి. మధ్యన నిలచిన తన కుక్క వీరోచితంగా పది కుక్కలకూ సమాధానం చెబుతూ తన హక్కు భుక్తంగా భావించుకుంటున్న ఆ చెత్తకుండీని కాపాడుకోవడం కోసం ఘోరంగా యుద్ధం చేస్తోంది. ఆశ్చర్యమేమంటే ఆ పది కుక్కలు దీని ధాటికి తట్టుకోలేక తికమకపడిపోతున్నాయి.

తనకుక్క మీద వాటి వెధవ దౌర్జన్యం చూసి సీతకు మహా కోపం వచ్చింది. దగ్గరున్న రాయి తీసుకొని "ఛీ! ఛీ!!" అంటూ గట్టిగా వాటిమీదకు విసిరింది కాని, సుబ్బారావు చేతికర్రలా ఆ రాయి గురితప్పి తన కుక్కకే తగిలింది. కుక్క "కుయ్యో" మని "నన్ను కొట్టావేంటమ్మా" అన్నట్టు చూసింది పాపం. సీత విసిరిన రాయి తమ మీద పడకపోయినా, ఈ కుక్కకు మానవాంగన మద్దతు వుందని గ్రహించి, ఆ బలగమంతా పిక్క బలం చూపించాయి. సీత మాత్రం కుక్కను కాపాడపోయి దాన్నే కొట్టినందుకు చాలా బాధపడింది. వెంటనే లోనికి వెళ్ళి తాను తినడానికి వుంచుకున్న అన్నాన్ని ఆకులో పెట్టి తీసుకొచ్చి గేటు తెరిచి ఆ కుక్క కెదురుగా పెట్టింది. ఈ ఆయాచిత ఆదరణకూ, ఆహ్వానానికి ఆ అమాయక జీవి, ఆశ్చర్యంగా తల పక్కకు వంచి చూసింది "తనకా? కాదా?" అన్నట్టు. 'నీకే ... రామ్మా" అంటూ ఆప్యాయంగా పిలిచింది సీత అర్థం చేసుకున్న కుక్క ఆత్రంగా రాలేదు. తన హుందాతనం తగ్గిపోకుండా మెల్లగా వచ్చి మరో సారి ఆమెను చూసింది. "తినూ" అంది సీత. ఇంక డౌట్ లేదనుకుందేమో వంచిన తల ఎత్తకుండా సుష్టిగా ఆరగించి మరోసారి చూపుల్తో సీతకు "థ్యాంక్స్" చెప్పి గేటువైపుకు వెళ్ళబోయింది. "అభీ" అని సీత పిలిచింది. ఇదేమిటి ? తనకు కొత్త పేరన్నట్లు తల పక్కకు వంచి వెనక్కి తిరక్కుండానే చూసింది. "నువ్వు బైటికి వెళ్ళొద్దు. ఆ వెధవ కుక్కలు కరవవచ్చు గేటులో పడి వుండు" మానవ భాషను కొన్ని కుక్కలు అర్థం చేసుకుంటాయేమో.. "జీ హుజూర్" అన్నట్లుగా ఆమె దగ్గరగా వచ్చి నిలబడింది. దాని వినయం చూసి సీతకు ఎందుకో జాలికలిగింది. మెరుపు లేని బంగారు రంగుతో నున్నగా వున్న ఆ కుక్క వీపుపైన చేయి వేసి "నువ్వు నిజంగా అభిమన్యుడివి." అని అభినందించింది. అందుకే కాబోలు "అభీ" అని పిలిచింది అని కుక్క అనుకోలేదు కాని, ఆమె అమృత హస్తం తన మీద పడగానే అంతవరకూ ఎవరినుండీ ఇంతటి ఆప్యాయతను పొందని ఆ కుక్క మనస్సు కృతజ్ఞతతో నిండి పోయింది. తల పైకెత్తి చూసింది. రెండు ఆనందాశ్రువులు కుక్క కళ్ళల్లోనుంచి జారిపడడం చూసిన సీత పక పకా నవ్వింది.

ఈ సంగతంతా ఆ రాత్రికి రాత్రే సుబ్బారావుతో పూసగుచ్చినట్లు చెప్పింది సీత. పైగా తను దానికి పెట్టిన ముద్దు పేరు గురించి కూడా వివరించింది. సుబ్బారావు మొదట తన శత్రువును సీత చేరదీస్తున్నందుకు కంగారు పడ్డా చివరికి సర్దుకున్నాడు. దానికి కారణం తను ఆఫీసుకు వెళ్ళి తిరిగివచ్చేంత వరకూ సీత ఒక్కర్తే వుంటుందన్న బెంగ కొంత తీరింది. ఈ సంఘటనతో తన విరోధి జాతిగా చిత్రీకరించుకున్న కుక్కలపైన సుబ్బారావుకు కొంత మంచి భావం ఏర్పడింది.

రోజులు గడిచేకొద్దీ, రోడ్డుమీద నుంచి కాంపౌండులోకి చేరిన 'అభి' సీతకు అభిమాన పాత్రమై హాల్లో మకాం పెట్టడం దగ్గరనుంచి సీత ఎక్కడుంటే అక్కడ బాడీగార్డులా అటెంగ్షన్ లో నిలవడం మొదలు పెట్టింది. ఒకటి రెండు సార్లు వెధవ కుక్కకు మరీ అంత చనువివ్వడం మంచిది కాదందామనుకున్నా సీత మనసు ఎక్కడ బాధపడుతుందో అని అనలేకపోయాడు సుబ్బారావు.

అసలు ఈ జన్మలో కుక్కను పిలవడంగాని దానికేసి చూడ్డంగాని జరగ కూడదని ఒకప్పుడు శపథం చేసిన సుబ్బారావు ఒక రోజు హాల్లో కూర్చొని భార్య ఇస్తున్న తాంబూల చిలకలు సేవిస్తూ తమ ఎదురుగా కూర్చున్న అభిని చూసేసరికి దాన్ని కాస్త పలకరించాలనిపించింది. 'అభీ' అని పిలిచాడు. ఇలా అతని పిలుపుకు నోచుకుంటానని భావించని ఆ కుక్క ఠక్కున సుబ్బారావు దగ్గరకొచ్చి నిలిచింది. "వెధవముండవి... ఎక్కడ పుట్టావో ఇక్కడకు చేరావ్." ఈ మాటలు తనని అనటం లేదు కదా అన్నట్టు అనుమానంగా చూసింది సీత. "మా సీత అభిమానానికి పాత్రమయ్యావు" అంటూ దాని మీద అంటీ అంటనట్టు చెయ్యి వేశాడు. ఈ మాటతో "హమ్మయ్య" తనను కాదనుకుంది సీత. పులకించి ఆ కుక్క చెవులు కిందకు వాల్చింది. ఇప్పుడు సుబ్బారావు ఆ కుక్కను నిశితంగా చూడ్డం మొదలు పెట్టాడు. "అభీ" అని మళ్ళీ పిలిచాడు. ఇప్పుడు చెవులు నిటారుగా నిలిపి "ఎందుకు" అన్నట్లు మెడ ప్రక్కకు వంచి చూసింది. దాని నుదురు మీద ముడతలు పడ్డాయి. "అబ్బే... వూరికేలే, దూరంగా ఫో" అన్నాడు. సీత పక పకా నవ్వింది. ఆ నవ్వే సుబ్బారావుకి సీత ఇచ్చే పెద్ద రిలీఫ్. ఎంత కోపంలో వున్నా సుబ్బారావు ఆ నవ్వుకు ఐస్ కాలేదు గాని చల్లబడిపోతాడు.

"ఏమిటి కుక్కతో మాట్లాడుతున్నారు ?" నవ్వాపుకొని అడిగింది.

"సీతా నువ్వెప్పుడన్నా కుక్కను క్లీన్ గా అబ్జర్వ్ చేశావ్?"

"అబ్జర్వా! అబ్బే దానికి అలాంటి గజ్జీ గిజ్జీ లేదండీ "

సీతకు ఇంగ్లీషు తెలీదు "చచ్చాం" అనుకున్నాడు మనసులో

"కుక్క సబ్బు తెప్పించి రెండు రోజులకొకసారి స్నానం కూడా చేయిస్తున్నానాయె" అంటూ ఇంకా ఏదో చెప్పబోయింది

సుబ్బారావు ఇంక లాభం లేదనుకొని "అబ్బ! అది కాదు" అని విసుక్కున్నాడు.

ఆ విసుగుదలతో సీత ధోరణికి బ్రేక్ పడింది. 'ఈ కుక్క ఎప్పుడైనా తోకాడించడం నువ్వు చూశావా ?" నిజమే... సీత ఇప్పుడు ఆలోచనలో పడింది. అవును, ఏనాడూ అభి తోకాడించడం తను చూడలేదు. అదే సుబ్బారావుకి చెప్పింది.

"తోకాడించని కుక్క ఎక్కడైనా వుంటుందా?"

"అదేం పిచ్చి ప్రశ్నండీ! ఇక్కడుందిగా" అంది సీత.

ఆ సమాధానానికి సుబ్బారావుకి కోపం వచ్చింది. ఆ కోపం చూస్తే సీతకు నవ్వురావడం తప్పదు. వెంటనే చల్లారడం సుబ్బారావుకీ తప్పదు ఆమెకు సుబ్బారావు చిరుకోపం అందమైతే సీత నవ్వు అతనికి ఆనందం.

ఈ కుక్కతోక విషయాన్ని బేంక్ ఇంట్రవెల్ టైంలో టీ సేవిస్తూ సుబ్బారావు స్నేహితులతో చెప్పాడు. "తోకాడించని కుక్క వుంటుందా?" మిత్రులంతా ఒకేసారి ఆశ్చర్యాన్ని ప్రకటించారు.

"ఒక వేళ పేరాల్సిస్ అనేది కుక్క తోక కొస్తుందేమో" అన్నాడు తీవ్రంగా ఆలోచించి ఇంట్లో హోమియో కొత్తగా ప్రాక్టీసు చేస్తున్న చిన్నారావు "నోనో! నథింగు రాంగ్! ఏ నరమో ఏక్షన్ తప్పి వుంటుందంతే," అన్నాడు రంగారావ్. రెండింటి భావం ఒకటే కావడం వల్ల హెడ్ క్లర్క్ వెంకట్రావు బిగ్గరగా నవ్వాడు. అంతా అతని కేసి చూచారు. "చెవులుండి వినలేని వాళ్ళూ కళ్ళుండి చూడలేని వాళ్ళూ నోరుండి మాట్లాడని వాళ్ళూ మనుషుల్లో వుండగా వెధవది మాటామంతీ లేని కుక్క తోకుండి ఆడించ లేదంటే పెద్ద ఆశ్చర్యమేమిటి." నిజంగా అది జోకే కాని ఎవ్వరూ నవ్వలేదు. తన శ్రమ వృధా అయినందుకు వెంకట్రావ్ వెంటనే లేచి వెళ్ళిపోయాడు. ఏ ఇల్లయినా సరే చూడగానే వాస్తు చెప్పి ఆ ఇంటి యజమాని గుండెల్లో రాయిపడవేసే వాస్తురోగ పీడితుడు సుబ్రమణ్యం "అలాంటి కుక్క ఇంట్లోనే కాదు... ఇంటి గుమ్మం ముందున్నా ఆ యింటి యజమానులకు అరిష్టం, అంతే కాదు ప్రాణాపాయం కూడా" అన్నాడు. ఆ మాటలతో సుబ్బారావుకి మతిబోయినంత పనైంది. ఇంతలో టైమైంది. తిరిగి ఎవరూ తోకాడించని కుక్క గురించి చర్చించే అవకాశం లేక పోయింది ఎవరి పనిలో వాళ్ళు పడ్డారు సుబ్బారావుకు మాత్రం ఎకౌంట్ బుక్స్ లోని రెండంకెలన్నీ తోకాడించని కుక్కల్లా కనిపించసాగాయి. పుస్తకాన్ని మూసి వుసూరుమంటూ నిట్టూర్చి కుర్చీకి జారగిలపడ్డాడు పని చేసుకుంటూనే ఇతర్లను అందులో ముఖ్యంగా లేడీ ఎకౌంటెంట్లను ఓరకంటితో జాగ్రత్తగా కనిపెట్టే వెంకట్రావుకు ఈ దృశ్యం కళ్ళబడింది.

"కుక్కను గురించేనా ఆలోచన?"

"వెధవ కుక్కని విడిచిపెట్టి పారేయ కూడదూ?"

"విడిచి పెట్టినా పోదయ్యా బాబూ! అది పోయినా ఆవిడూరుకోదు"

"కుక్కలంటే మీ ఆవిడికి అంత ఇష్టమా?" సుబ్బారావు అదోలా చూశాడు.

"డోన్ట్ మిస్టేక్ మి.... కొంతమందికి కొన్ని అభిరుచులుంటాయి. చూడు... పైగా బిడ్డా పాపా లేరనుకుంటా.. ఓ పని చేస్తావ్?" ఏమిటన్నట్టు చూశాడు సుబ్బారావు. "మా యింటి పక్కన రెండు ఆల్సేషన్ డాగ్స్ వున్నాయి. రెండూ మగవే. ఒక కుక్కను ఎవరికైనా కావాలంటే ఇస్తానంటున్నాడు."

"ఎవరతను?"

"మన బేంకులో ఎకౌంటున్నవాడే... చలపతి లేడా."

"ఫ్యాన్సీ షాప్ ఓనరు."

"ఆఁ! ఆఁ? అతనే"... వాళ్ళ సంభాషణ అంతటితో ఆగిపోయింది.

ఈ ఛాన్సు ఎవరన్నా కొట్టేస్తారేమోనని బేంకుపని కాగానే చలపతిరావు ఇంట్లో వాలాడు సుబ్బారావు. గొలుసులతో కట్టివున్న రెండు కుక్కలు "భౌయ్" మని అరవడంతో బిగిసిపోయాడు అదృష్టవశాత్తూ చలపతి ఇంటి దగ్గరే వున్నాడు. అతిధి సత్కారాలయిన తర్వాత ఆపేక్షగా కుక్కలను చూస్తూ తను వచ్చిన సంగతి చెప్పాడు.

"దానికేం ఒక కుక్కను తీసుకెళ్ళండి" అన్నాడు చలపతి.

వ్యవహారం ఇంత సులభంగా చక్కబడుతుం దనుకోలేదు సుబ్బారావు. తేలిగ్గా నిట్టూర్చి "రేపు మంచి రోజు. రేపు వచ్చి తీసుకెళతా" అని లేచాడు.

"వచ్చేటప్పుడు డబ్బు కూడా తీసుకురండి"

"డబ్బా!" నోరు ఆవలించాడు

"లేకపోతే ఆల్షేషన్ ని ఎవరు వూరికే ఇస్తారండీ;"

"మీరు కుక్కల వ్యాపారం కూడా చేస్తారాండీ?"

బిగ్గరగా నవ్వాడు చలపతి. "నిజమే స్నేహంలో కొందరు ఉచితంగా కూడా ఇవ్వొచ్చు.... అసలు నేను వ్యాపారినే కదా."

"ఎంతేమిటి రేటు?"

"మీకైతే నూట ఏభై" ఈ మాటతో సుబ్బారావు కళ్ళు తేలేశాడు. "అసలు దీని ఖరీదు మూడొందలండీ" అన్నాడు.

వెధవ కుక్కక్కూడా ఇంత డిమాండు వుంటుందనే నిజం ఇప్పుడు తెలుసుకున్నాడు సుబ్బారావు.

"వస్తా." బేరంసారం లేకుండా పరుగు తియ్యబోయాడు.

"అరెరె! ఏమిటండదీ ఆగండీ" సుబ్బారావు ఆగాడు.

"నిజం చెప్పొద్దూ రెండు కుక్కల్లో ఒకటి ఉచితంగా ఇస్తారని వెంకట్రావు చెబితే వచ్చానండీ" అని నీళ్ళు నమిలాడు.

"వెంకట్రావు గారి కయితే ఇస్తానన్నా."

"నన్ను పరాయి వాడిలా భావిస్తున్నారా ?" దీనంగా అడిగాడు.

అతన్ని చూసి నిజంగా చలపతికి జాలేసింది.

"సరే మీరెంత ఇవ్వాలనుకుంటున్నారు?"

"అసలనుకోనిదే!" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"అయితే ఓ పని చేయండి. ముందు ఒక యాభై రూపాయిలిచ్చి పట్టుకెళ్ళండి, తర్వాత చూద్దాం." అన్నాడు చలపతి.

ఇక చూసేదేముంది... ఏభై రూపాయలకు ఆ కుక్క తనకు వచ్చినట్టే అనుకున్నాడు సుబ్బారావు. "రేపు డబ్బు తీసుకు వస్తానండీ" అంటూ తిరిగి వెళ్ళాడు.

ఆ రాత్రి సుబ్బారావు భార్యతో అభివల్ల జరిగే కీడు గురించి మిత్రుడు మణ్యం చెప్పిన సంగతి వివరించాడు. ఆమెకు కూడా గుండెలు దడదడలాడాయి కానీ ప్రాణంగా పెంచిన కుక్కను విడిచి పెట్టడం ఎలాగా అని ఆలోచనలో పడింది. దానికి ప్రత్యామ్నాయంగా ఆల్షేషన్ డాగ్ ను తెస్తానని సుబ్బారావన్నాడు "ఆల్షేషనంటే ఏమిటండీ?" అని అడిగింది అమాయకంగా.

"అవి ఈ కుక్కల జాతికే రాజుల్లాంటివి" అని సమయానుకూలంగా ఏదో చెప్పాడు.

"పాపం అభిని ఏం చేద్దామండీ?"

"ఈ చుట్టుపట్ల లేకుండా తోలేయడమే." ఈ మాటతో మరీ బాధపడింది.

"పాపం తోకాడించకపోవడం దాని తప్పెలాగవుతుందండీ!" దీనంగా అంది.

"అదుంటే మనం ఛస్తాం" అన్నాడు బిగ్గరగా.

ఈ సారి సీత నవ్వలేకపోయింది "మీ ఇష్టం" అంది భారంగా.

మరునాడు ఉదయం నుంచి సీత మనసు బాగోలేదు. కుక్కను చూడకుండా తప్పించుక తిరగాలనుకుంది. కాని అభిమాత్రం ఆమెను వదలకుండా ఎక్కడ ఆమె వుంటే అక్కడికి వెళుతోంది. తను ఏం నేరం చేశానా అనే అనుమానం అభీకి కలిగిందేమో!

"మీ ఈ అలక్ష్యాన్ని భరించలేను కారణం ఏమిటి అన్నట్లుగా మొహం పెట్టి "భౌ"మని మొరిగింది.

కుర్చీలో చతికిలపడ్డ సీత ఇప్పుడు చూడకుండా వుండలేక పోయింది. ముందుకాళ్ళు నిగడదన్ని నిటారుగా కూర్చున్న అభి నుదురు చిట్లించి "ఎందుకు బాధపడుతున్నావ్" అన్నట్లు చూసింది అభికి కన్నీరు కనిపించకుండా తల వంచుకుంది సీత,

అభి ఆమె దగ్గరకు చేరి పద్మాల్లాంటి ఆమె పాదాలను నాకింది. సీత వెంటనే లేచి, సుబ్బారావు రాత్రి తనకు తెచ్చిన నేతి లడ్లు పొట్లం విప్పి దాని ముందుంచింది. అభి ఆనందంగా తింది దాని జీవితంలో అంత రుచికరమైన పదార్థం తినడం అదే మొదటి సారి కావడంతో సీతను మరీ ఆప్యాయంగా చూస్తూ నోరు చప్పరించింది.

తోకాడించకపోయినా అభిలో వున్న కొన్ని మంచి లక్షణాలే సీతను మరీ ఆకర్షించాయి దొంగతనం చేయదు. పెట్టి పిలిస్తే గాని ఆహారాన్ని ముట్టదు. అభి ఆడకుక్కే అయినా గేటు విడిచి బైటికి పోదు ఎంత మగమహారాజు లాంటి కుక వచ్చి గేటు దగ్గర్నుంచి లొట్టలేసినా "జాగ్రత్త" అన్నట్టు గుర్రుబెట్టి బెదరగొడుతుంది. తన శరీరంపై ఏకాస్త మలినం వున్నా నాలికతో క్లీన్ చేసుకుంటే గాని నిద్రపోదు. దానికి పగటి నిద్రే అలవాటు. రాత్రంతా కాపలా కాస్తుంది. సీత ఒక రోజున పొరపాటుగా దొడ్డి తలుపు మూయడం మర్చిపోయి పడుకుంది ప్రొద్దున్న పనిపిల్ల వచ్చేసరికి గుమ్మం వెలుపల రెండు కాళ్ళూ, లోపల రెండు కాళ్ళూ పెట్టుకొని కూర్చొనుంది అభి. కను చీకట్లో పనిపిల్ల రావడంతో మీద పడి పట్టుకొంది పని పిల్ల కేకలతో, కుక్క అరపులతో సీత పరుగున వచ్చింది. 'అభీ' అని పిలవగానే ఆ పిల్లను వదిలి సీత పక్కకొచ్చి నిలబడింది.

"తలుపు ఎవరు తీశారే?"

"తెరిచే వుందండీ" అని పనిపిల్ల సమాధానం చెప్పింది.

అప్పుడు తను చేసిన పొరపాటు జ్ఞాపకం వచ్చింది. నోరులేని అభి తన యజమానురాలు చేసిన పొరపాటు గ్రహించి తెల్లవార్లూ దొడ్డివైపునే కాపలా కాసింది. వెంటనే సీత మోకాళ్ళ మీద కూర్చొని అది జంతువనేమాటే మర్చిపోయి దాని మెడను వాటేసుకొని నుదురు

ముద్దు పెట్టుకుంది. కాని ఈ సంగతి సుబ్బారావుకు చెప్పలేదు. కన్నీటితో కుక్కను చూస్తూ జరిగిన సంఘటనలన్నీ గుర్తుకు తెచ్చుకుంటూ వుంటే మళ్ళీ దుఃఖం పొంగుకొచ్చింది.

గేటు తీసిన చప్పుడు కావడం పులిలా గొలుసు లాక్కుంటూ పెద్ద గొంతుతో ఆల్షేషన్ అరుచుకుంటూ రావడం సీతను మళ్ళీ ఈ లోకంలోకి తెచ్చాయి. బేంక్ ప్యూన్ గొలుసు పట్టుకున్నాడు.

అభి ఈ దృశ్యం చూసింది. తన విరోధి వస్తున్నట్లు భావించిందేమో బలాబలాలు కూడా అంచనా వేయకుండా 'భౌ' మంటూ వెళ్ళి అల్షేషన్ మీద పడింది నన్ను జయించేవారెవరంటూ గర్వంగా లోనికి వచ్చిన అల్షేషన్ జానీ వెళ్ళి గోడ పక్కన పడి పళ్ళికిలించించి మొరగడం ప్రారంభించింది. కాని అభి పూరుకోలేదు. "ఇక్కడ నుంచి పోతావా లేదా" అన్నట్టు మొరుగుతూ వార్నింగు ఇస్తోంది సుబ్బారావు ఎంత పిలిచినా వెనక్కి తిరిగి చూడలేదు. ప్యూన్ బెదిరి గొలుసు విడిచాడు. అభి అవకాశం చూసుకొని మళ్ళీ జానీ మీద కురికింది సీత "అభీ, అభీ" అని అప్పటికే చాలా సార్లు పిలిచింది. సుబ్బారావు సీత ఏదో పెద్ద నేరం చేసినట్లుగా చూస్తూ బుసలు కక్కుతున్నాడు. సీత వెంటనే లోనికి వెళ్ళి కర్ర తీసుకొని వచ్చింది ఆవేశంతో కోపంతో అభీని చావబాదింది.

ఈ దెబ్బలతో అభి నోరు మూసింది కన్నీటితో సీతకేసి చూసింది 'నేనేం తప్పు చేశా ?' నన్నట్టు.

సీత దాని మొహం చూడలేక కర్ర విసిరేసి దుఃఖం ఆపుకుంటూ ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. సుబ్బారావుకు సీత ప్రవర్తన ఆశ్చర్యంగా తోచింది. కాని ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాడు.

అల్షేషన్ గొలుసు తను అందుకొని "అప్పల స్వామీ ఆ కుక్కను చుట్టు పట్లకు రాకుండా తోలెయ్యి" అని ఆర్డరు జారీ చేశాడు. రాగానే తనను బెదర గొట్టిందనే కోపంతో అప్పల స్వామి సీత విసిరేసిన కర్రనందుకుని ఛో అంటూ ఆ ఊరకుక్కను ఒక్క దెబ్బ కొట్టాడు అది 'కుయ్యో' మంది హాల్లో కూర్చున్న సీతకు ఆ ధ్వని గుండెల్లో కలుక్కుమంది వెంటనే బైటకు వచ్చింది. అప్పల స్వామి మరో దెబ్బ వేశాడు.

"అప్పల స్వామీ" సీత ఆవేశంగా అరిచింది అప్పలస్వామి భయంగా చూశాడు. "ఆ కుక్కనెందుకు కొట్టావ్?"

"అదేంటమ్మ గారు... అయ్యగారు తోలెయ్యమన్నారు... పైగా మీరే కొట్టారు గదా అన్నాడు."

"నేను కొడతాను... నా ఇష్టం. అది నేను పెంచిన కుక్క పెట్టిన వాళ్ళకే అధికారం వుంది. మధ్యన నువ్వెవడవ్?"

అప్పలస్వామి అయోమయస్థితిలో పడ్డాడు.

"అప్పల స్వామీ, నువ్వెళ్ళు అని సుబ్బారావు పంపించి వేశాడు.

"సీతా ఈ కుక్కను చూడు" అంటూ సీతను ఓదార్చే ఉద్దేశ్యంతో జానీని చూపించాడు. కాని సీత దృష్టి గేటుదగ్గర నిలబడ్డ అభీ మీదేవుంది.

"అభీ ! నువ్విక్కడి నుంచి వెళ్ళిపో. నువ్విక్కడకు ఎప్పుడూ రావద్దు ఫో" ఆఖరి మాట దుఃఖ పూరితంగా వచ్చింది ఆమె మనోవేదన అర్థం చేసుకున్నట్టు అభి తలవంచుకొని మౌనంగా గేటు దాటి వెళ్ళి పోయింది సీత కళ్ళు మూసుకొని ఏడ్చింది. "సీతా" భయంగా పట్టుకున్నాడు సుబ్బారావు

"అది కుక్క కాదండీ.. మాటలొచ్చిన మనిషి కన్నా మంచిదండీ.. తెలివైనదండీ" అంది.

అప్పుడే కథ అయిపోలేదు సీత రెండు మూడు రోజులు అన్నం సరిగ్గా తినలేదు ఇంచుమించు బిడ్డకోసం బెంగపెట్టుకున్న తల్లిలా అయింది. ప్రతిక్షణం తనను నీడలా అంటి పెట్టుకు తిరిగే అభి జ్ఞాపకం రాసాగింది. కాని సుబ్బారావు బాధపడతాడనే వుద్దేశ్యంతో పైకి మాత్రం జానీని కూడా జాగ్రత్తగా చూడసాగింది అయితే జానీ పెంపకం ప్రత్యేకం. దాని వంట వేరు. దాని తిండి వేరు. ఆ దంపతులకది పెద్ద సమస్యే అయింది. జీతంలో సగం డబ్బు దానికి ఖర్చయ్యేస్థితికి వచ్చింది. సీత ఈ కుక్కను చూసుకుంటూ అభీని మర్చిపోతే అంతే చాలనుకున్నాడు

సుబ్బారావు. సీత కూడా జానీలో అభీని చూడడానికి ప్రయత్నిస్తోంది ఎప్పుడైనా అభి వస్తుందేమోనని అప్పుడప్పుడు గేటు దగ్గరకెళ్ళి చూసేది సీత. కాని అభిమాత్రం తిరిగి ఏనాడూ కనిపించలేదు ఒక నెల గడిచేసరికి క్రమ క్రమంగా జానీ సీత మనసులో అభి స్థానాన్ని ఆక్రమించుకుంది. అభి లాగే సీతను విడవకుండా అనుసరించేది సీతలో కూడా రాను రాను అభి గుర్తులు మాసి పోసాగాయి.

ఆ రోజు ఆదివారం. సుబ్బారావు ఇంటిదగ్గరే వున్నాడు. సీతకు అష్టాచెమ్మా ఆడ్డమే తెలుసు హాల్లో భార్యాభర్తలిద్దరూ అదే ఆట ఆడుతున్నారు. జానీ దగ్గర్లో కూర్చొని ఆ ఆటను విచిత్రంగా చూస్తోంది.

"సుబ్బారావు గారూ" అని పిలుపు వినిపించి ఇద్దరూ అటు చూశారు. చలపతి.

"రండి" అని సుబ్బారావు ఆహ్వానించాడు సీత లోనికి వెళ్ళింది జానీ చలపతిని చూడగానే తోకాడిస్తూ మీద కురికింది. నాలుకతో అతని శరీరాన్నంతా నాకింది. "అబ్బ వుండవే... నీకోసమే వచ్చాలే" అంటూ వారించాడు.

'ఎలా వుందండీ మన జానీ.' ప్రశ్నించాడు.

"మమ్మల్ని తింటోంది" ముక్తసరిగా సమాధాన మిచ్చాడు సుబ్బారావు. చలపతి నవ్వాడు. సీత కాఫీలు తెచ్చింది. కాఫీ తీసుకున్న తర్వాత చలపతి "కుక్క సరదా తీరిపోయినట్టుంది. ఇక తీసుకు పోనా" అన్నాడు. సుబ్బారావు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"ఏమిటలా చూస్తారు?"

"కుక్కను తీసుకెళ్ళడమేమిటి ? ఏభై రూపాయలిచ్చి మీ దగ్గర నేను కొన్నాను." అన్నాడు.

ఇప్పుడు కూడా చలపతి నవ్వాడు. "ఎంత అమాయకులండీ. ఆల్షేషన్ డాగ్ ఏభై రూపాయలకు రాదని ఆనాడే చెప్పాను."

"మరెందుకిచ్చినట్టు?"

"ముచ్చట పడుతున్నారు కాబట్టి... ఏభై రూపాయలిచ్చి ఒక నెల వుంచుకోమన్నాను."

"చలపతీ" కోపంగా అరిచాడు. సీత భయపడింది.

"ఏం?" ఎర్రగా చూశాడు.

"అన్యాయం! ఇంతవరకూ దీని కోసం రెండు వందలు ఖర్చు చేశాను."

"ఊరికే ఖర్చుపెట్టారా? మీ ఇల్లు కాపలా కాసింది కాబట్టి ఖర్చు పెట్టారు" అన్నాడు నిర్లక్ష్యంగా.

సుబ్బారావు ఆ మొరటు మనిషిని జయించడం కష్టమనుకొన్నాడు ఒక నిర్ణయానికి వచ్చి "సరే యాభై ఇచ్చి తీసుకెళ్ళండి"

"ఇంతకాలం మీ దగ్గరుంచినందుకు అద్వాన్సుగా అ ఏభై రూపాయలూ తీసుకున్నాను. ఇప్పటికైనా అర్థమయిందా."

"అర్ధమయింది మీరు వట్టి వ్యాపారస్తులే కాదు... దొంగ వ్యాపారస్తులని."

"సుబ్బారావ్ ! మర్యాదగా మాట్లాడు."

"లేకపోతే ఇది మర్యాదంటావా?" ఎదురు ప్రశ్నవేశాడు సుబ్బారావు.

"మర్యాదస్తుణ్ణి కాబట్టే ఆ రోజూ, ఈ రోజూ ఒకే మాటమీదున్నా. ఇది మూడు వందల రూపాయలు విలువచేసే కుక్క... మీకు కావాలంటే సగం రేటుకిస్తా మిగతా వందా ఇటు పారేయండి" చేయి చాశాడు అతని లౌకికానికి సుబ్బారావు కోపంతో వణికి పోతున్నాడు భర్త అయోమయ స్థితిని చూసి "కుక్క మాకు అవసరం లేదండీ.. మీరే తీసుకెళ్ళండి" అంటూ సీత కంగారుగా భయంగా చెప్పింది.

"ఆడదానికున్న ఆలోచన లేదు.. పైగా పెద్ద ఎకౌంటెంటు" అంటూ గుమ్మం దాటాడు. కుక్క అతన్ని అనుసరించింది.

ఆఖరిమాటతో సుబ్బారావు తన్ను తాను మరచాడు "రాస్కెల్ ఏం పేలావ్" అంటూ వెనక బడ్డాడు. వెళ్ళే చలపతి గేటు దగ్గర వెనక్కి తిరిగి "జానీ కేచ్ హిం" అంటూ సుబ్బారావుని చూపించాడు. జానీ భౌ మంటూ వెళ్ళి ముందు కాళ్ళు రెండూ సుబ్బారావు గుండెలమీద వేసి పీకపట్టుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. సీత కెవ్వున అరచింది.

ఇంతలో ఎక్కడ నుంచి వచ్చిందో అభి "భౌ" మంటూ వెళ్ళి జానీ పీకపట్టుకుంది. ఈ హఠాత్ పరిణామానికి అంతా విస్తు పోయారు. సీత దుఖంతో సంతోషంతో ఊగిపోయింది. జానీ తన ప్రయత్నాన్ని విరమించినా అభి వూరుకోలేదు. తరిమి తరిమి జానీని కరుస్తోంది జానీ పారిపోయింది. చలపతి బెదిరించ బోయాడు. ఇప్పుడు సుబ్బారావుకు పట్టిన గతే చలపతికి పట్టింది. రెండు కాళ్ళూ చలపతి గుండెలమీద వేసి భయంకరంగా మొరుగుతూ పీకపట్టుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తోంది అభి.

చలపతి భయంగా "సుబ్బారావ్" అని అరచాడు. ఇప్పుడు సుబ్బారావు ధీరోధాత్తుడయ్యాడు.

"అది నీలాగా... నీ జానీలాగా విశ్వాసంలేనిది కాదు. పిరికిదీ కాదు. ఏభై రూపాయాలూ నా ముందు పడితే గాని అది నిన్ను విడిచిపెట్టదు." కంగారుగా చలపతి వణికే చేతులు కోటు జేబులో పెట్టి అయిదు పదిరూపాయల నోట్లు తీసి ముందుకు విసిరాడు. చలపతి మీదికి మళ్ళీ మొరిగింది అభి, సీత "అభి" అని పిలిచింది. అభి చలపతిని వదలి సీత దగ్గరకొచ్చి నిలబడింది. 'బ్రతుకు జీవుడా' అనుకొని చలపతి వూడిపోయే పంచెని వెనక దోపుకుంటూ గేటు దగ్గర ఒకసారి బోల్తాపడి లేచి పారిపోయాడు. ఈ దృశ్యాన్ని చూసిన సుబ్బారావు సీతే కాదు అక్కడ పోగైన వారు కూడా విరగబడి నవ్వుకున్నారు.

"నేను మంచి పని చేశానా" అన్నట్టు చెవులు రిక్కించి, సుబ్బారావును మార్చి మార్చి చూసింది అభి. తన భర్త అవమానాన్నే కాదు ప్రాణాన్ని కూడా కాపాడిన ఆ మూగజీవి మెడను వాటేసు కొని నుదురుపై ముద్దు పెట్టుకుంది సీత. సుబ్బారావు కూడా మోకాళ్ళు మీద కూచుని "అభీ" అని ప్రేమగా పిలిచాడు సీతను విడచి సుబ్బారావు దగ్గర కొచ్చింది.

"ఏది ఏమైనా సరే ఈ జన్మలో నిన్ను విడిచి పెట్టలేం అభీ" అంటూ ఆప్యాయంగా తలపై మెల్లిగా స్పృశించాడు.

"ఏమండీ!" సీత హఠాత్తుగా అరిచింది. ఏమిటని సుబ్బారావు భయంగా చూశాడు.

సంతోషంతో ఉబ్బితబ్బిబ్బవుతూ సీత "చూడండీ మన అభి తోకాడిస్తోంది." సుబ్బారావు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. నిజమే అభి ఇప్పుడు సంతోషంతో తోకాడించడమే కాదు చక్రంలా తిప్పు

★★★

COMMENTS